

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Tatiany Hanečkovej v právnej veci žalobcu: **P. S.**, zastúpený: JUDr. J. M., proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 25966/2006 zo dňa 09.03.2007 a o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/91/2007-22 zo dňa 13.06.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/91/2007-22 zo dňa 13.06.2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **neprižnáva**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom č.k. 23S/91/2007-22 zo dňa 13.06.2007 Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa domáhal žalobca preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 25966/2006 zo dňa 09.03.2007, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu v Banskej Bystrici č.k. 17081/2006-5172 zo dňa 27.03.2006, ktorým na základe § 44 ods. 6 písm. b/ prvého bodu zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) bola vyrubená žalobcovi spotrebná daň z liehu za zdaňovacie obdobie 05.05.2005 vo výške 88 163 Sk.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že zo strany správnych orgánov neboli zistené také porušenia zákona, ktoré by mali mať za následok zrušenie

preskúmaných rozhodnutí. Žalobca na základe držby 674 litrov liehu, ktorého spôsob nadobudnutia nevedel preukázať, sa stal daňovým dlžníkom v zmysle § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z.z.. Žalobca napriek výzve na podanie daňového priznania podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb. daňové priznanie v stanovenej lehote nepredložil a preto prišlo správcom dane k určeniu dane podľa pomôcok. Správca dane postupoval v súlade s § 2 ods. 3 zák.č. 511/1990 Zb., pričom žalobca v súvislosti so spôsobom nadobudnutia liehu vierohodným spôsobom nepreukázal spôsob jeho nadobudnutia, nepredložil doklad vydaný oprávnenou osobou na výrobu liehu a na uvádzanie liehu do voľného obehu. S poukazom na uvedené krajský súd zamietol žalobu.

Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že krajský súd nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie. Uviedol, že dňa 07.07.2005 bolo vydané rozhodnutie o prerušení konania č. 46/2005-5176 vo veci určenia dane Colným úradom vo Fiľakove, pričom z § 25a zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že správca dane môže konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní. Ďalší úkon vo veci určenia dane vykonal správca dane až dňa 17.02.2006 č. 8909/2006-5172, kedy opätovne vyzval žalobcu na podanie daňového priznania. Dňa 27.02.2006 žalobca zaslal správcovi dane odpoveď na výzvu na podanie daňového priznania, pričom mu oznámil, že nie je daňovým dlžníkom, pretože v uvedenej veci prebieha dokazovanie zo strany správcu dane a konanie v tejto veci nie je skončené. Dňa 16.02.2006 doručil žalobca správcovi dane čestné prehlásenie od M. S. a H. G. a A. V., pričom správca dane sa obsahom priložených čestných prehlásení nezaoberal a ani nikde bližšie neuviedol dôvod neuznania týchto prehlásení, hoci tieto sú dôkazným prostriedkom, ktorý má správca dane v daňovom konaní preskúmať a vyhodnotiť, čo sa malo stať a mal vypočítať uvedených svedkov a tak zistiť správne skutkový stav. V tomto smere podal žalobca vysvetlenie správcovi dane na ústnom pojednávaní dňa 24.03.2006, avšak uvedeným sa správca dane nezaoberal a vydal dodatočný platobný výmer dňa 27.03.2006. Tieto tvrdenia žalobcu nebral do úvahy ani krajský súd a jeho tvrdenie, že žalobca nevedel preukázať pôvod 674 litrov liehu je neopodstatnené, nakoľko uvedené preukázali svedkovia svojimi vyhláseniami. Nestotožnil sa s hodnotením uvedeného stavu súdom, najmä v tom, že uvedené prehlásenia sú účelové a nevierohodné. Žalobca uviedol, že správca dane ako aj žalovaný porušili povinnosť ustanovenú v § 30 a súčasne v § 25a zákona č. 511/1991 Zb., čo považuje za porušenie jeho ľudských práv poukazujúc na judikát Najvyššieho súdu SR č. 75 z roku 1998. Žalobca v rámci obchodnej činnosti živnostníka nevykonáva obchodovanie s liehom.

S poukazom na uvedené skutočnosti je názoru, že Krajský súd v Banskej Bystrici nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne vyhodnotil dôkazy uvádzané žalobcom a preto požiadal Najvyšší súd SR, aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie veci.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný tak, že colný úrad postupoval v súlade so zákonom, pretože v konaní bolo preukázané, že žalobca,

u ktorého bol nájdený lieh, ktorého spôsob nadobudnutia nevedel preukázať, bol v zmysle § 13 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z.z. daňovým dlžníkom, ktorému dňom zistenia takéhoto liehu vznikla daňová povinnosť a teda aj povinnosť podať daňové priznanie. Pri posudzovaní čestných prehlásení predložených žalobcom postupoval colný úrad v súlade s § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého správca dane hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivito a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo bolo v konaní preukázané. Keďže pri preukazovaní spôsobu nadobudnutia liehu je subjekt povinný predložiť taký doklad, ktorý má legálny základ v zákonných predpisoch, teda musí ísť o stotožniteľný doklad vydaný osobou oprávnenou na výrobu liehu a jeho uvádzanie do voľného obehu, colný úrad nemohol akceptovať doklady predložené žalobcom od jeho rodinných príslušníkov ako dôkaz relevantne preukazujúci spôsob nadobudnutia liehu. Žalobca daňové priznanie, na podanie ktorého bol vyzvaný colným úradom, nepodal, pretože sa domnieval, že z jeho strany boli splnené všetky povinnosti a malo byť konanie zastavené, pretože odpadol dôvod konania, preto colný úrad podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb. určil daň podľa pomôcok a vydal dodatočný platobný výmer na spotrebnú daň z liehu vo výške 88 163 Sk.

Žalovaný k námietke žalobcu, že boli porušené ustanovenia § 30a a § 25a zákona č. 511/1992 Zb. uviedol, že ich nedodržanie nemá vplyv na zodpovednosť žalobcu za porušenie daňových predpisov a na samotné meritum dodatočného platobného výmeru.

K námietke žalobcu o nedodržaní lehoty 30 dní, počas ktorej možno konanie prerušiť, uviedol žalovaný toľko, že colný úrad síce v rozhodnutí o prerušení konania neurčil lehotu na akú konanie prerušuje, avšak z rozhodnutia bolo zrejmé, že sa konanie o určenie dane prerušuje na čas, kým sa neskončí konanie o inej veci, t.j. kým sa nerozhodne o odvolaní proti rozhodnutiu o zabezpečení liehu zn. 72/52/2005 zo dňa 05.05.2005.

K ďalšej námietke žalobcu, že daňové konanie bolo vedené proti žalobcovi ako fyzickej osobe - podnikateľovi, pričom žalobca neobchoduje s liehom, uviedol žalovaný toľko, že žalobcovi bolo dňa 01.02.1995 vydané živnostenské oprávnenie, na základe ktorého vykonáva podnikateľskú činnosť, pričom skutočnosť, či žalobca podniká s liehom alebo nie, je právne irelevantná. Rozhodujúce v danej veci podľa žalovaného je, že bol u žalobcu nájdený lieh a žalobca nevedel preukázať spôsob nadobudnutia liehu. V konaní vystupoval ako podnikateľ, pričom túto skutočnosť nenamietal.

S poukazom na uvedené požiadal žalovaný Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/91/2007-22 zo dňa 13.06.2007 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len O.s.p./) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov

a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné v súlade s § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdiť.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že dňa 05.05.2005 bolo v prevádzke žalobcu „B.“ vykonané zisťovanie zamerané na kontrolu dodržiavania zákona č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu a zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zák.č. 211/2003 Z.z. (ďalej len zákon č. 105/2004 Z.z.), pri ktorom bola zistená u žalobcu držba 793 litrov liehu. Žalobca počas miestneho zisťovania nepredložil doklady preukazujúce spôsob nadobudnutia liehu, čím vzniklo podozrenie z porušenia daňových a colných predpisov a colný úrad predmetný lieh zabezpečil rozhodnutím zn. 72/52/2005 zo dňa 05.05.2005. Dňa 23.05.2005 colný úrad vyzval žalobcu na podanie daňového priznania a to podľa § 14 ods. 3 zákona č. 105/2004 Z.z. Žalobca vzápätí colnému úradu oznámil, že nie je povinný podať daňové priznanie, keďže rozhodnutie o zabezpečení nenadobudlo právoplatnosť.

Dňa 07.07.2005 Colný úrad Banská Bystrica, pobočka Colného úradu Lučenec, vydal rozhodnutie o prerušení konania č. 46/2005-5176 vo veci určenia dane, z dôvodu konania o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, od posúdenia ktorej závisí rozhodnutie vo veci samej a ktorá s predmetom tohto konania súvisí.

Dňa 17.02.2006 pobočka Colného úradu Banská Bystrica – v Lučenci vyzvala žalobcu na podanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie 05.05.2005.

Pobočka Colného úradu v Banskej Bystrici vyzvala dňa 06.03.2006 žalobcu na vyjadrenie sa a prerokovanie protokolu o určení dane podľa pomôcok zo dňa 06.03.2006 zn. 12790/2006-5172, pričom z predmetného protokolu vyplýva, že žalobca zápisnicu z prerokovania podpísal bez výhrad, rovnako podpísal aj protokol bez výhrad.

Dňa 27.03.2006 Colný úrad Banská Bystrica vydal dodatočný platobný výmer na spotrebnú daň z liehu pod č. 17081/2006-5172, ktorým žalobcovi za zdaňovacie obdobie 05.05.2005 bola vyrubená daň, zistená po daňovej kontrole vo výške 88 163 Sk. O odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol dňa 09.03.2007 žalovaný tak, že potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 27.03.2006.

Podľa § 25a ods. 1, 2, 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, správca dane môže konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke (§ 26) alebo ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky konania. Správca dane môže konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní, ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci konania. Ak nie je ukončené konanie o predbežnej otázke alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, môže správca dane túto lehotu primerane predĺžiť, najdlhšie

však na čas, kým sa rozhodne o predbežnej otázke alebo o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia. Správca dane pokračuje v konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynula lehota uvedená v ods. 2.

Senát Najvyššieho súdu SR preskúmal námietku žalobcu uvedenú v odvolaní, týkajúcu sa rozhodnutia o prerušení správneho konania zo dňa 07.07.2005 č. 46/2005-5176 ako predbežnú otázku, ale nezistil pochybenie v konaní správneho orgánu. V danom prípade prišlo k prerušeniu konania z podnetu správneho orgánu, pričom v tomto prípade podľa zákona správny orgán nie je viazaný lehotou 30 dní. Po vyriešení predbežnej otázky, ktorá sa riešila v inom konaní, teda len čo pominuli prekážky, pre ktoré bolo konanie prerušené, sa pokračovalo v konaní.

Z § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojim obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii, alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom.

Podľa § 42 citovaného zákona, ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, správca dane môže daňový subjekt na jeho podanie vyzvať. Správca dane je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok. Ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie ani v lehote určenej vo výzve správcu dane alebo ak neboli odstránené chyby v podanom daňovom priznaní alebo hlásení, správca dane je oprávnený určiť daň podľa pomôcok, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si sám zaobstará, a to i bez súčinnosti s daňovým subjektom.

Podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zák. č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z.z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z.z. daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza, alebo ktorý sa u nej nachádzal a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Najvyšší súd SR vyhodnotil všetky zistené skutočnosti v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že preskúmaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici je vecne správny. Je nesporné, že žalobca nevedel preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo nadobudnutie liehu v celkovom množstve 674 litrov liehu, ktoré mal v držbe a v zmysle zákona

o spotrebnej dani z liehu sa stal daňovým dlžníkom. Príslušným správnym orgánom bol vyzvaný na podanie daňového priznania podľa § 42 zákona č. 511/1992 Zb., avšak žalobca daňové priznanie v stanovenej lehote nepodal. Colný úrad ako správny orgán v tomto konaní, využil svoje oprávnenie a určil žalobcovi daň podľa pomôcok.

Odvolací súd sa stotožnil aj s vyhodnotením dôkazov – čestných prehlásení od M. S., H. G., A. V. tak, ako to deklaroval krajský súd v napadnutom rozhodnutí a považuje ich rovnako za účelové a nevierohodné a to s prihliadnutím na miesto zaistenia liehu, ktorým bola prevádzka žalobcu „B.“, pričom uvedené osoby nepredložili doklady od osoby oprávnenej na výrobu a distribúciu liehu do voľného obehu a ani samotné takýmito osobami nie sú. Žalobca počas konania nepreukázal hodnoverne nadobudnutie liehu v množstve 674 litrov, nepredložil doklad vydaný oprávnenou osobou na výrobu liehu a jeho uvádzanie do voľného obehu, a z tohto dôvodu spotrebná daň z liehu bola žalobcovi určená zákonne, keď bola vyrubená podľa pomôcok, keďže žalobca nepodal daňové priznanie a to napriek výzve správcu dane zo dňa 17.02.2006 na jeho podanie.

S poukazom na uvedené potvrdil Najvyšší súd SR v súlade s § 219 O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 14. februára 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková